

всичко това тя слушаше като насъне и бързаше. Посред страшния и многогласен шум на битката тя се мъчеше да долови само тракането на картечниците. Няколко пъти тя ги чу, но сега вече не тъй продължително, както по-рано, а кратко и между все по-големи паузи. Обзе я страх, че няма да свари на време. И дали ще стигне водата? Може би те са много. Струваше ѝ се, че това са някакви живи същества, трудолюбиви и добри, но, капнали от умора и от жажда, губят и последните си сили. „Картечницата е такъв нещо — без вода не може“ — спомни си тя думите на Кира.

Неочаквано, като слизаше в един малък дол, тя се озова пред много войници и коне, натрупани на купчина, като че бяха потърсили убежище от буря. Конете бяха натоварени с малки зелени сандъчета, други сандъци имаше на земята и войниците бързо изваждаха от тях някакви дълги ленти, прилични на патронташи. Войниците работеха тряскаво и унесено, но като видяха жената, спряха и се изправиха.

— Вода! — извикаха едновременно няколко гласа.

Но Шина искаше да се увери, че е стигнала гдето трябва.

— Момчета! Тука ли са туй . . . картечниците?

— Па ние сме! — отговориха едновременно всички. И в тия погледи, устремени в нея, имаше радост и очудване.